

Lähdön hetkellä

[07/04](#)

*"Toivo on kykyä haluta, että huominen olisi.
Minulle ja sinulle. Ja myös meidän jälkeemme."*

Martti Lindqvist

Suuret tapahtumat aiheuttavat suuria tunteita. Muistan valtavan, koko olemukseni läpäisevän ilon, kun kesällä 1997 näin nimeni teologiseen tiedekuntaan opiskelemaan hyväksytyjen listassa. Minä, viittäkymmentäni lähestyvä kirjastonhoitaja, sain vielä uuden tulevaisuuden ja toivon.

Kolme vuotta myöhemmin tulin yllätyksekseni valituksi töihin opiskelijakirjastoon, johon olin asiakkaana jo vähän tutustunut. Tunsin siitä niin suurta kiitollisuutta, että olisin halunnut osoittaa sen jollakin näkyvällä onkreettisella tavalla. Esimerkiksi kiitosuhrilla. Olin eksegetiikan peruskurssilla lumoutunut juutalaisuudesta ja ymmärsin mielestäni nyt täysin, miksi kiitosuhreja aikanaan uhrattiin. Mutta en sentään tohtinut ruveta uhria polttamaan.

Aloitin työt Opiskelijakirjastossa elokuussa 2000 tietäen, että vaihdan työpaikkaa viimeistä kertaa ja luottaen siihen, että uudesta työmaastani voi vielä tulla "unelmieni kirjasto". Sen tieteenalat, kokoelmat ja opiskelija-asiakkaat olivat parasta, mitä saatoin itselleni toivoa.

Mutta elämä yllätti jälleen. Kohta ensimmäisen kesäloman jälkeen sairastuin vakavammin kuin mitä tuolloin aavistin. Palasin sairauslomilta töihin muutamia kertoja, mutta pitkät poissaolot katkoivat työvuodet Opiskelijakirjastossa niin, että siitä ei koskaan tullut minun kirjastoani. Jäimme lopullisesti toisillemme vieraiksi.

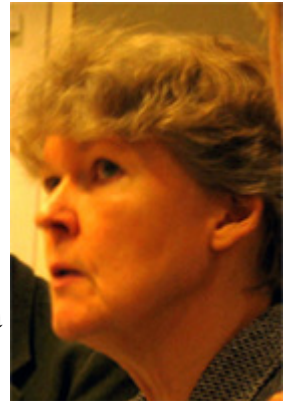
Pääsy Opiskelijakirjastoon ei merkinnytkaan pitkäköö työrupeamaa unelmieni kirjastossa, vaan syväasukellusta suureen tuskaan. Se merkitsi hitaita harmaita päiviä, jolloin oli itku työnä. Sietämätöntä kipua, joka särki mielen ja ruumiin. raskaita hoitoponnisteluja. Toivon ja taistelutahdon heräämistä yhä uudelleen ja kuolemista pois epätoivoksi ja luovuttamiseksi.

Ymmärsin lopulta, että minä en voi olla itseni parantaja aivan samoin kuin en ole ollut itseni luoja. On asioita, joille ihmiset eivät voi mitään. Tämän hyväksyminen toi mielen pohjalle tunnekuohujen alle rauhan, joka syveni, kun päädyttiin selkeään ratkaisuun. Minun työni kirjastossa on tehty. Se ei suinkaan tullut valmiiksi, mutta sain lopullisesti riisua yltäni kokoelmapäällikön painavan, ahdistavan ja minulle perin huonosti istuneen virkapuvun.

En saanut sitä, mitä halusin, vaikka pidin toivetta aivan mahdollisena: tehdä työtä ja kokea onnistumisen iloa tutulla ja rakkaalla toimialalla. Sen sijaan minulle annettiin sellaista, mitä en olisi osannut pyytää. Työssä menestymisen asemesta sain kokea monien ihmisten, myös useiden tätä lukevien, hyvyyttä ja rakkautta. Se oli usein vähäeleistä ja korutonta, ja juuri siksi niin totta ja arvokasta. Koska sitähan rakkaus on: yhteisen puutteellisuutemme keskinäistä jakamista. Se ei tehnyt minua terveeksi eikä ottanut pois menetyksen kipua, mutta aloin aavistella, että sairaus voikin olla kutsu läheisyyteen, pääsy Martan työkeskeisestä elämästä Marian hyvään osaan.

Ansaitsematon rakkaus jättää ihmiseen lähtemättömät jäljet. Kannan näitä jälkiä, ja ne kantavat minua, astuessani uuteen elämänvaiheeseen ja uuteen vapauteen, jonka päässä, vielä kaukana, häämöttää viimeinen luopuminen. Jätän kirjastotyön ja kirjastoyhteisön surren, mutta onnellisempana, todempana ja särkyneenäkin kokonaisempana ihmisenä kuin millaisena tulin.

Kiitän kaikkia työtovereitani kaikissa elämäni kirjastoissa yhteisestä ajasta, ja toivotan parhainta jatkoa.

*Leena Koho
kokoelmapäällikkö
Opisekelijakirjasto
1.8.2000-31.10.2004
leena.koho at helsinki.fi*